

Adrian IORGULESCU

- compozitor și profesor -

Studiile muzicale le-a început la Lic. Muzică "DINU LIPATTI" din București (1966-1970) cu Cecilia Manta (pian), Constantin A. Ionescu (teorie-solfegiu), continuându-le la Cons. București (1970-1974) cu Aurel Stroe și Tiberiu Olah (compoziție), Victor Iusceanu (teorie-solfegiu), Alexandru Pașcanu (armonie), Liviu Comes (contrapunct), Ștefan Niculescu (forme muzicale), Nicolae Beloiu (orchestrație), Constantin Bugeanu (dirijat), Ovidiu Varga și Octavian Lazăr Cosma (istoria muzicii), Emilia Comișel (folclor), Lavinia Coman (pian). A întreprins un stagiul de documentare la ACADEMIA NATIONALE SANTA CECILIA din Roma (1982). Este doctor în muzicologie.

Profesor de armonie, contrapunct și estetică la Lic. Artă "GEORGE ENESCU" din București (1974-1990), lector (1990-1992), conferențiar (1992-1997) și profesor (din 1997) la Cons. București, vicepreședinte (1990) și președinte (din 1992) al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. A susținut comunicări științifice, referate, conferințe, emisiuni de radio și televiziune. A fost distins cu premiile Uniunii Compozitorilor (1979, 1981, 1982, 1987, 1989) și premiul Academiei Române (1988), precum și premiul de compoziție WORLD MUSIC CELEBRATION din Louisville (SUA). A semnat articole, studii, cronici, în MUZICA, ACTUALITATEA MUZICALĂ, CONTEMPORANUL etc. A întreprins călătorii de documentare în Cehoslovacia, SUA, Franța, Anglia, Italia, Rusia, Ungaria, Germania.

MUZICĂ DE TEATRU: REVOLUȚIA (1993), operă într-un act, libretul de Adrian Iorgulescu după piesa CONU' LEONIDA FAȚĂ CU REACȚIUNEA de Ion Luca Caragiale, prem. București, 30 III 1997, Opera Română, Răzvan Cernat.

MUZICĂ VOCAL-SIMFONICĂ: RĂSCRUCE DE TIMP (1974), cantată pentru cor mixt și orchestră, versuri de Adrian Iorgulescu, p.a. București, V 1975, Corul și Orch. Cons., Cristian Mandeal; MOȘII (1978), cantată pentru cor mixt și orchestră, textul de Ion Luca Caragiale, p.a. București, 30 X 1981, Fil., Mircea Basarab.

MUZICĂ SIMFONICĂ: SIMFONIA NR. 1 "NEBĂNUITELE TREPTE" (1975), p.a. București, 10 XI 1978, Fil., Mircea Basarab; DIVERTISMENT PENTRU ORCHESTRĂ DE COARDE (1978), p.a. Târgu Mureș, 6 IV 1979, Fil., Cristian Mandeal; IPOSTAZE I (1977), concert pentru pian și orchestră, p.a. Oradea, IV 1978, Fil., Erwin Acel. București, Edit. Muzicală, 1983; IPOSTAZE II (1978), concert pentru clarinet, coarde și percuție, p.a. Ploiești, 12 V 1983, Fil., Cristian Brâncuși; SIMFONIA NR. 2 (1980), p.a. Cluj, 3 III 1982, Fil., Cristian Mandeal; IPOSTAZE III (1980, rev. 1993), concert pentru violoncel, suflători și percuție; IPOSTAZE IV (1984), concert pentru trei grupe de percuție (ST – ECE 02442); SIMFONIA NR. 3 (1988); SEMNALE (1993), piesă pentru orchestră mare, p.a. București, 10 XI 1995, Fil., Cristian Mandeal.

MUZICĂ DE FILM: EMISIA CONTINUĂ (1984), regia Dinu Tănase.

MUZICĂ DE CAMERĂ: SONATINA PENTRU PIAN (1972); SONATA PENTRU DOUĂ PIANE (1973); IMPROVIZAȚIE PENTRU VIOLONCEL (1975); PATRU INSCRIȚII SONORE PENTRU PIAN (1976). București, Edit. Muzicală, 1979; MELOPEE (1976), trio pentru vioară, violă și violoncel; VARIAȚIUNI PENTRU DOUĂ CVINTETE DE SUFLĂTORI ȘI COARDE (1976); CVARTET DE COARDE NR. 1 (1975, rev. 1996); MINIATURĂ PENTRU FLAUT ȘI PIAN (1984); ALTERNANȚE (1985), pentru clarinet, pian, percuție, vioară, violoncel și bandă magnetică; SONATINA PENTRU 2 PIANE (1985); CVARTET DE COARDE NR. 2 (1983); CVARTET DE COARDE NR. 3 (1983); CVARTET DE COARDE NR. 4 (1984); DIALOGURI (1991), vioară și pian; ANTIFONIA (1998), pentru percuție solo.

MUZICĂ CORALĂ: PATRIE (1971), cor mixt, versuri de Ioan Alexandru; DUPĂ MELCI (1975), soprană, cor mixt și percuție, versuri de Ion Barbu; DOUĂ PASTELURI (1981), cor pe voci egale pentru copii, versuri de Tudor Arghezi, în: CÂNȚAȚI CU NOI. București, Edit. Muzicală, 1980; TINEREȚE (1981), cor pe voci egale pentru copii, versuri de Adrian Iorgulescu, în: CÂNȚAȚI CU NOI. București, Edit. Muzicală, 1984; STRIGĂTURI, cor de femei (1992) și cor mixt (1994), versuri populare.

MUZICĂ VOCALĂ: CÂNTECELE STIHUITORULUI (1974), soprană și pian, versuri de Lucian Blaga (Cuprinde: CÂNTEC ÎNAINTE DE A ADORMI; CÂNTECUL AȘTEPTĂRII; CÂNTECUL OBĂRȘIEI; CÂNTECUL SOMNULUI; CÂNTECUL VÂRSTELOR; SUB STELE); MEMENTO (1980), șase lieduri pentru voce, percuție și bandă magnetică, versuri de Federico Garcia Lorca (Cuprinde: PRIZONIERA; ȚIPĂTUL; TĂCEREA; LA URECHEA UNEI FETE; CÂNTEC CU MIȘCARE; MEMENTO) (Electrecord); DESPRE NOI (1984), șase cântece de dragoste pentru alto și violoncel, versuri de Adrian Iorgulescu (Cuprinde: UN JOC; VIZIUNE; URME; PASTORALA; MARȘ FORȚAT; DESPRE NOI).

MUZICOLOGIE: DESPRE TIMP ȘI ATEMPORALITATE ÎN MUZICĂ, în: MUZICA, București, 37, nr. 6, 1987; TIMPUL MUZICAL. MATERIE ȘI METAFORĂ. București, Edit. Muzicală, 1988; TIMPUL ȘI COMUNICAREA MUZICALĂ. București, Edit. Muzicală, 1991.

MUZICĂ DIDACTICĂ: ESTETICA. Manual pentru cls. a XII-a a Lic. de Artă (în colaborare cu Gheorghe Stroia și Doina Stoian). București, Edit. Didac.Pedag., 1978.

Este dificil și extrem de riscant să încerci o caracterizare a unui compozitor aflat la mijlocul carierei artistice, când surprizele pot interveni de la o etapă nouă la alta. Mai ales în cazul lui A. I. , un tip de creator în CONTINUĂ CĂUTARE a idealului major, deloc definitiv, pasionat după noutățile limbajului contemporan, însă fără exagerările unui avangardism exterior. Peisajul divers al creației, complet (operă, simfonie, concert, cvartet, cor, lied), oferă deja elementele de siguranță pentru o caracterizare echilibrată, convingătoare, a unei personalități ce și-a afat "matca" individualității, spre care aspiră orice compozitor. A. I. dispune de o surprinzătoare maturitate în stăpânirea

formelor, a mânuirii aparatului orchestral printr-o cunoaștere remarcabilă a valențelor și virtuților fiecărui instrument. Chiar atunci când apelează la operă (REVOLUȚIA) sau la lied (DESPRE NOI), A. I. confirmă un meșteșug subtil a expresivității vocii umane. Există o melodicitate proprie incontestabilă, în ciuda libertății de confesiune lirică, care îl face atrăgător pentru ascultătorul neavizat, conservator, prea puțin receptiv de pildă, la ingeniozitatea "jocului" muzical al silabelor, cuvintelor, grupului de cuvinte sau strofelor unor versuri menite să confere relief unor sensuri ascunse ale partiturilor. Anumite formule arhetipale de esență folclorică (cvinta cimpoiului de pildă, în acompaniamentul cântecului DESPRE NOI) conduce la inedite efecte incantatorii ce se dezvăluie mai greu la o primă audiție, însă prin repetare și receptare sistematică, se transformă în esențe particulare. Există în majoritatea lucrărilor sale simfonice și camerale (CVARTETE) un sistem de ordine și echilibru ce îi asigură lui A. I. o forță și maturitate profesionale care depășește vârsta incertitudinilor și experiențelor. "Sentimentul unei puternice reponsabilități" atât față de sine, cât mai ales față de ascultători l-a ferit de sinuozitățile prin care a trecut generația sa, apăsată de multitudinea curentelor și limbajelor gratuite ce i-au măcinat pe mulți creatori de la sfârșitul sec. XX. A. I. se înscrie printre reprezentanții de certitudine ai școlii românești al cărui crez definitiv, încă nu a fost rostit, chiar dacă rămâne perfect intuit.